kõvasta kinni tõmbeta, sedõ ei vaua
es talee õvõ ütelem.
Puenavahvas pidi nõu: mis
piavo mid küsti tegemaj, vaeee
neid ei saa jõ võtan viimäti nõu
õpetajat kinnõ tuua, ehk tennegi
saaš vaest neid vaeee poolt!
Õpetaja tulen sinno, manitsem ka
neid oma jõgu, ega vaeee poolt ne
ta ka ei ole mane. Viimate saadi
perenaene kaudu jõrgi ja saatis kõ
sinnõ tulla, et perenaine olla
puenon vaekeste eigaee jõnud.
Tennõ lasken ka sõs obeza saami
ette panna ja nakam sõitma pu
ma talu poole. Tie pääl põõ
tõn ta saee sõime, mis ta sõs ei
eitõn, ku puenu-perenaen meid ae
pivõma, vaeee ja nii saam ka vae
Ku-da puenu talen ei saam, nõ
ant taee sõid siis ja jõnu õig
„nakemaadu". Ku ta jõdu õste ei
sõima ja jõoma, sõs minnu ta
välläs ja põetõn ka taise sõlmeõ
vaeee, puenu-talei tagaa saam ka
vaeee. Nüid küsüs ta: „Na kui
sis eigaee nüid am, kaee peaat te
ma eigä elädi lasken tulla?"
Sõs vüst ta perenaese ja pois' ma
ma, kes õiti taise ikšümest kaal



kinni oidõn. Perenaen ei anaee
tahtnõ õrjäta kaks mamu võõras ja sõs
ei andan neile mõlemile tuhat „pae
pe-neke-kaeetšaee" ja minnu ei viiskõ,
põetõn sõlmõ vaeee, sõs saamu ka
penäs vaeee.
Perenaen ei sõs jaaaile ütelem:
„Kiro sa mäid kaasa ja taha ja
õvõ sa saamb oma jõegi mäie tal
paee taagu, ega mõõt ei minnu
sõnnõ andaki.
Sõis minnu puenuõiate saatai ja
ja jäsin sinno tõmbõ pääväni.
Perenaen andan jõeee oma naeee
andis ja võõtõn ilmsto saadi.

(Lõp.)

## Kuttõ ja kaeu.

Ütte: kaee minnu õitsa kuttõ mõtsa ja leidõn
kaa pois kotto ja nakam saa' poigi pünäs
nama. Kaejäse aja pääst tulen õitsa kiu
linnaas üle temä pääd ja lasken aja tõim
Kuttõ müsten ka linnu: kiest ja jõotsen
sääle kaa poigi maad jookma, ega
saa kaa saan jõeen tal ja võtten ta
kinni; saamu tal taise kõnno pääst
õvõ ja sõs nakam tedõ ka pünaama; pü-
dun tedõ iäst üles ja aeaa, saa ka ta
pois kaelaspaee jäämu ja mämo-i ole